

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

glimrende forretning, og ingen vil modsætte sig det. At vi skulle kunne have udvidet købet af olie betalt med sterling, vil jeg anse for ganske usandsynligt. Der foreligger dette, at vi har et bestemt kontingent på det engelske marked, og hvis vi ved en særlig forretning kommer ud over kontingentet — jeg ved ikke, om det er noget sådant, der har foresvævet det ærede medlem hr. Tholstrup —, kan vi naturligvis ikke godkende den.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Axel Kristensen og det ærede medlem hr. Boeck-Hansen om, at det er overordentlig vigtigt, at befolkningen, især industrien og håndværket, men også publikum, der skal købe brændsel til opvarmning, og ikke mindst de virksomheder, der skal producere brunkul og tørv, får besked i god tid. Derfor har regeringen også søgt at fremme denne sag mest muligt, og jeg håber, at vi allerede i det møde, vi om 10 minutter skal have i rigsdagens vareforsyningsudvalg, kan nå et godt stykke frem i retning af at få tingene opklaret.

Det ærede medlem hr. Boeck-Hansen spurgte, om det er rimeligt og retfærdigt, at landbefolkningen skal udelukkes fra det udenlandske brændsel. Det forholder sig således, at vi i fjor har været i stand til at give landbefolkningen et kvantum, og jeg håber, at det samme kan gøres i næste brændselsæson.

Hvad angår tilskuddet til koksene, er det en sag, der for tiden behandles både i vareforsyningsrådet med erhvervsorganisationerne og i rigsdagens vareforsyningsudvalg. Regeringen har forskellige forslag til nærmere prøvelse, hvorefter kulafgiften skulle falde bort. Kulafgiften er i øjeblikket det mest generende. Så bliver spørgsmålet, hvorledes man da kan finansiere koksprisen, om man skal opgive tilskuddet, således at prisen stiger, hvorefter pristallet stiger o. s. v., eller om man skal finansiere på anden måde. Vi har forskellige forslag om, hvorledes det kan gøres, og disse forslag vil, når de er modne til det, hvad de forhåbenligt snart bliver, blive ført frem i rigsdagens vareforsyningsudvalg.

At man ikke, som forholdene ligger, skal holde brunkulsproduktionen i gang blot af hensyn til arbejdsløsheden, er jeg ganske enig med det ærede medlem hr. Boeck-Hansen om.

Ordføreren for forespørgerne (Tholstrup):

Både det ærede medlem hr. Steen og det ærede medlem hr. Axel Kristensen udtalte,

at det dels var en urimelig arbejdsform, dels et meningsløst spild af tingets tid at komme ind på den slags ting. Jeg må heroverfor hævde, at jeg finder det temmelig malplaceret at sige, at vi ikke her har tid til at beskæftige os med de ting, som er så vigtige både for industrien og for befolkningen. De bør have klar besked om, hvornår de kan få lov at købe hvad.

Det er jo således, som jeg sagde i min indledning, at man i dag bygger nye huse og indretter dem til fyring med fast brændsel, medens man har til hensigt, såsnart det er muligt, at gå over til flydende brændsel. Man påfører derved dette byggeri en dobbelt udgift, og det samme gør sig gældende for de mennesker, som i dag gerne vil omstille deres fyring. De kan ikke fra det ene øjeblik til det andet få dette gjort. De, der skal indrette oliefyre, skal vide besked i god tid, for det kan ikke gøres uden passende tid til det. Om et halvt år har man igen det tidspunkt, hvor man skal samle brændsel til den kommende fyringssæson, og på mindre end et halvt år kan det ikke lade sig gøre at få indrettet oliefyre.

Jeg synes i det hele taget, at man er gået for let hen over disse spørgsmål, og navnlig over selve problemet om rovdrift i vore moser, hvor man må overveje, om man ikke skulle indføre en lov på linie med den, vi har for skovene. (*Ministeren for handel, industri og søfart* [Krag]: Altså alligevel forbud?). Den højtærede handelsminister kan kalde det forbud eller hvad han vil. Spørgsmålet er: Har vi ret til at fælde og hugge alle eller næsten alle træer i skovene? Det har vi ikke. Har vi så ret til at grave alle tørvene op af moserne, når det er en anden brændselsreserve? Jeg tror ikke, man kan kalde det forbud. . . . (*Ministeren for handel, industri og søfart* [Krag]: Eller restriktioner!). Jeg forstår så udmærket godt, at den højtærede handelsminister vil prøve at flytte det over på mine skuldre i stedet for på sine egne, men sagen er den, at der er forskel på at udplyndre bestående, naturskabte reserver, som man ikke uden videre kan lade forgå, og på at forbyde en import, som kan betales med en arbejdsydelse i en tilsvarende dansk produktion. Det, man gør nu, er, at man oparbejder forhold herhjemme, som gør, at vi får større arbejdsløshed, i stedet for at afskaffe de uøkonomiske produktioner, så vi kunne få en mindre arbejdsløshed. Når vi nu kommer ind i et faldende marked, hvor der kan være risiko for, at visse industrier ikke længere bliver konkurrencedygtige og derfor må afskedige arbejdere, er det givet, at